

Lassan zárul az idei évad, bár az EKF miatt egy kissé rendhagyóan, és ne felejtjük el, a Pannon Filharmonikusok idén ünnepli fennállásának 200 éves évfordulóját, ami szintén sok plusz programot, rengeteg érdekes koncertet jelent majd. A hangversenyerem építése is egyre látványosabban alakul, így talán már év végén új otthonukban fogadhatja a komolyzene szerelmeseit az együttes. Erről és még sok érdekes témáról beszélgetünk Horváth Zsolttal, a PF igazgatójával.

- Ami a kívülállónak feltűnik, a zenekar fantasztikus kreativitása és beágyazottsága a hazai és főleg a helyi közönség irányába. Hogyan jött létre mindez?
- Tulajdonképpen ez a hozzáállás a mi életünk középpontja, ez éltet bennünket, bátran állíthatom, hogy az együttes mára nagyon egyedi és különleges lett a magyar „mezőnyben”. Rengeteg jó zenekar van az országban és sok helyen nagyon komoly szakmai munka is folyik, de a Pannon Filharmonikusok mégis egy kicsit más. A különbség adódik a zenekar hangzásából, és itt most nem használnék minőségi jelzőt, hogy kinél vagyunk jobbak, ezzel pusztán azt szeretném érzékeltetni, hogy nekünk kialakult egy csak ránk jellemző, egyedi hangzásvilágunk. Hozzáértő közönség képes minket beazonosítani egy hangfelvételen, ez mindenképpen fontos a zenekar életében. A másik dolog, amiben különbséget látok más együttesekhez képest, hogy integrált működéssel bírunk, ami abból is adódik, hogy egyedül vagyunk a régióban. Ez hatalmas lehetőség, de egyben nagy felelősség is, ilyen értelemben, a műsorpolitikában meg kell jelenni a teljes komolyzenei palettának, de mégsem úgy mint egy komolyzenei „salátát”, egyveleget megszólaltató zenekar. Sokkal inkább kultúra közvetítőként vagyunk jelen, azzal együtt, hogy egyszersmind alkotó közösségnek tartjuk magunkat. Természetesen mi is célcsoportokban gondolkodunk, akik számára üzeneteket fogalmazunk meg a zene nyelvén. Például a fiatal közönségnek négy komolyzenei sorozatot indítottunk, a legkisebbektől a gimnazistákig mindenki megtalálja a neki szóló programot. Az a filozófiánk, hogy a zenehallgató kultúrafogyasztókat, ha úgy tetszik már a mama pocakjában meg kell szólítanunk, például a bérletes koncerteken, majd a baba-mama hangversenyeken keresztül végigvinni egészen a felnőtt korig. Így lesz folyamatos, fokozatosan bővülő és tartós kapcsolatunk a közönséggel.
- Hogyan próbálják mindezt véghezvinni?
- Nagyon sok innovációval. Hiszen azzal önmagában nem sokra megyünk, ha azt állítjuk, hogy Beethoven jó, bármennyire igaz is az állítás, ennek valamilyen formát kell adni. Ehhez kapcsolódóan a zenekarban kétpólusú tevékenység zajlik, az egyik a filharmonikusok vezetésének napi tevékenysége, amit nevezünk divatos kifejezéssel brain storming-nak. Ebben marketingestől a gazdasági szakemberen át a vezető karmesterig, velem bezárólag minden vezető részt vesz és beteszi a maga kreativitását. A dinamikusan változó munkában néhol a gazdasági szempontok dominálnak, néhol pedig a misszió domborodik ki jobban. Senki sem

érzi magát alá, vagy fölérendelt helyzetben a munka közben, hiszen a külön-külön megfogalmazott céloknak szimbiózisban kell élniük egymással. Talán abban vagyunk mi egyediek, hogy képesek vagyunk mindezt harmóniában működtetni. Később, az itt megfogalmazott ötletek lebontása már kisebb alkotóközösségekben zajlik a muzsikások bevonásával. Természetesen más zenekaroknál is megfigyelhető hasonló csapatmunka, de talán fegyelmezettségében és összetettségében a miénk felülmúlja ezeket. Szinte a vállalatirányítás szintjére emeljük a kérdést, így arra is szeretnénk választ kapni, hogy a folyamatok pontosan hova futnak ki a mondjuk tíz év múlva. Ehhez modelleket készítünk és számításokat végzünk, eddig ezek rendre minket igazoltak. Jó látni, hogy ebbe a zenészek és minden itt dolgozó ember szinte szenvedélyesen veti bele magát és megy előre igen nagy hittel és tenniakarással. Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy mondjam meg, miként működik a kulturális kreatív ipar, akkor minden szerénység nélkül mutathatnák a zenekarra és a körülötte folyó munkára. Nagyon komolyan vettük azt az irányt, amely szerint Pécs a zene városa! Hamarosan beköltözhetünk az új hangversenyterembe, amely egy igazi csoda a számunkra és óriási lökést adhat a művészeti munkának, illetve lehetővé teszi, hogy a város igazi zenei centrummá váljon. Mindig is többet akartunk annál, hogy jó koncerteket adjunk és kész. Ezzel már évek óta nincs gondunk, van egy nagyon stabil közönségünk, így akár hátra is lehetne képzeletben dőlni az igazgatói székben, de mi azt szeretnénk, hogy tíz év múlva is legalább ennyien látogassák a koncertjeinket és ötven, vagy százezer ember gondoljon ránk szimpátiával a térségben.

- Olyan ez a munka, mint a gyémántcsiszolás. Ráadásul a kész ékszerszert néhány év után újra lehet formázni. Jól látom ezt?
- Valóban így van, sőt mára még a kritikaink sem mondják, hogy ez nem értékteremtés. A koncertterem birtokbavétele művészi értelemben hatalmas kapukat nyit meg előttünk. Nincs nap, hogy ne foglalkozzam a terem dolgaival, hetente többször a helyszínen is bejárom az építményt, lélekben készülök a megnyitóra, amely elméletileg december végén lesz. A beszélgetés elején említettem, hogy szeretném a zene városát látni Pécsben. Erre minden esélyünk megvan, hiszen pár napja értesültem például arról, hogy a Pannon Filharmonikusokat pártoló civil szervezet jött létre a városban. Ezt senki sem kérte tőlük, teljesen önként állt fel az itt élő emberek kezdeményezték. Erre gondoltam, amikor a társadalmi beágyazottságról beszéltem. Egyszerűen megható a gondoskodásnak és a szeretetnek ez a megnyilvánulása, számomra ez az idény legnagyobb ajándéka. Talán ez egy visszajelzés a sok-sok év munkájának minőségéről. A példában említett gyémánt soha nem fog elkészülni, hiszen végtelen sok kis lapocskája van ennek az ékszernek, ráadásul ez a munka is nagyon személyfüggő, mint minden alkotó folyamat. Ebben a tekintetbe optimista vagyok, mert nagyon jó emberekkel csinálom ezt.
- Lassan vége az évadnak, mit terveznek szeptembertől?
- Strukturális és személyi változások már nem lesznek, bár emlékezzünk azért az év elején távozó Hamar Zsolt karmesterre, váratlanul ért bennünket a dolog. Nyugdíjas kolléga távozik, de ez az élet rendje, más változásra nem számítunk. Szeretnénk a közönséget bevinni az új hangversenyterembe. Bár vannak kérdéseink, ezzel kapcsolatban, például a bérletárúsítás is felvet ilyeneket - hogyan valósul meg az ülőhelyek kijelölése, sőt a kezdő hangverseny időpontja is nyitott. Eben a mozgalmas időszakban szakmailag arra törekedtem, hogy legalább két évre előre látható legyen az, hogy mit fogunk csinálni. Most azt mondják sokan, hogy jó

lenne egy évvel idősebbnek lenni, bár vallom, az összes nehézségével együtt kivételes időszak ez, egyszer adódik ilyen az ember életében. A változások közepette állandó elemként vonul végig 2010-11-ben a zenekar 200 éves jubileuma, amely idén januárban indult és a jövő év decemberéig tart. Művészeti koncepcióként tehát átfogja ezt a két évet. Stratégiai alkotó folyamat, belső koncepcióalkotás most tehát nincs. napirenden A részelemeket csiszoljuk, megjegyzem alulfizetett, de elkötelezett kollégákkal. Ebből látszik, hogy a pénzügyi kérdések is nagyon fontosak, sőt egyre inkább azok. Kizárólag annak köszönhető a csapat egysége, hogy alkotó munkát végezhetnek és szeretik ezt a feladatot és a közösséget. Mindenesetre a leckét megkaptuk nem csak a zenekar vezetése, hanem a városháza is, hogy honnan teremdjük közösen elő azt a pénzt, amellyel ezeket a művészeket és szakembereket itt tudjuk tartani. Tudom nem kis feladat ez, de meg fogjuk oldani, mint ahogy ezt tettük már olyan sok esetben.